

KONCOVÁ HRA

A person wearing a dark winter jacket and a hat is walking away from the camera through a deep snowdrift. In the background, there is a small house with a red roof and a chimney, and a dense forest of snow-covered trees under a grey, overcast sky. The overall scene is a desolate winter landscape.

RAYMOND
KHOURY

AUTOR BESTSELLERU *POSLEDNÍ TEMPLÁŘ*

KONCOVÁ HRA

RAYMOND
KHOURY

2016

Copyright © 2016 by Raymond Khoury
Translation © 2016 by Hana Pernicová
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE END GAME,
vydaného nakladatelstvím Orion Publishing Group, Londýn 2016,
přeložila Hana Pernicová
Jazyková redakce: Zuzana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2016

ISBN 978-80-7498-184-5

*Pro Eugenii Furnissovou,
Jona Wooda a Mitche Hoffmana,
rádce a přátele od první chvíle*

PROLOG

Kyle Rossetti cítil, jak mu jehla propíchlá kůži a zajela hluboko do beder.

Už zas.

Byla to nepředstavitelná muka. Nohama mu projela krutá křeč, ale měl je pevně připoutané ke kovovému stolu, takže se bolest v neutuchajícím trýznivém cyklu odrážela sem a tam mezi kostí a kůží – tak mu to aspoň připadalo.

Konečně milosrdně polevila.

„Jak moc lpíte, řekněme, na schopnosti běhat?“

Hlas patřil muži stojícímu těsně za ním. Že je to muž, bylo to jediné, co Rossetti o svém vězniteli věděl. Nikdy ho ani koutkem oka nezahlédl, neměl potuchy, jak vypadá. Mluvil neutrálním tónem, klidně, ale cílevědomě. Prízvuk o něm prozrazoval jen to, že je Američan nebo v Americe strávil většinu života. Rossetti přikývl – lépe řečeno přikývl by, kdyby nebyl tak pevně připoutaný – a v duchu si vynadal. Ten chlap samozřejmě může pocházet odkudkoli. Úplně odkudkoli.

„Mohu vám prozradit, že k trvalým neurologickým následkům dochází zřídka – tedy pokud jehlu zavádí lékař. Tím bohužel nejsem. Dostaví-li se znečitlivění, brnění či bolest, mohou to být běžné vedlejší účinky mého počínání. Na druhou stranu to ovšem také mohou být příznaky nevratného, trvalého poškození. Člověk nikdy neví. Což může být záměr.“

Rossetti už chápal perverzní logiku za touto obzvlášť zvrhlou metodou mučení. Oběť se vždycky instinktivně brání trýzni. Udělá všechno na světě, jen aby se jí vyhnula. Když máte v bederní páteři zabodnutou sedmiapůlcentimetrovou jehlu, dáte si setsakra záležet, abyste se ani nepohnuli, takže se nebudete zmítat a ani vás nenapadne snažit se osvobodit, i kdyby to šlo.

Tedy pokud vydržíte ležet bez pohnutí a nereagovat na nesnesitelnou bolest, která vámi projíždí.

Louže potu, která se mu rozlévala pod trupem, studila a lepkala. Jako by mu z pórů tryskal sám strach.

„Zeptám se vás ještě jednou, a jestli nedostanu úplnou a vyčerpávající odpověď, zavřu oči a začnu tou jehlou kroužit. Svorně se vydáme na milost a nemilost nevypočítatelným silám univerza.“

Rossetti se zhluboka nadechl.

Byl ve všem všudy tvrdý chlap. Působil jako válečný reportér v mnoha konfliktech, mimo jiné uvízl na pět měsíců s Osmdesátou druhou výsadkovou divizí v Afghánistánu. Jen o vlasek unikl smrti vícekrát, než si pamatoval – a než si vůbec uvědomoval. Čelil šikaně a výhrůžkám ze strany právníků, vládních agentur i pohůnků velkých korporací. Podstoupil výslech v Kongresu a opakovaně odmítal prozradit

své zdroje, přestože mu hrozili obžalobou z velezrady. Skončil kvůli tomu na čtyři měsíce v kriminále, dokud rozsudek nezrušil odvolací soud. Sepsal svoje zážitky – jak se jen stěží vyhýbal drogám, násilí a ponižování, které v nápravných zařízeních jeho vlasti zvesela bují, protože se už dávno zapomnělo, co a jak se tam vlastně má napravovat – a obdržel za ně cenu George Polka. Pulitzerovu už tou dobou měl. Nikdy si o sobě nemyslel, že je bůhvíjak odvážný, i když ho tak popisovali kolegové i osvědčení občané, kteří ještě věří ve svobodu tisku a souhlasí s názorem, že vláda se má ze svých činů zodpovídat.

Momentálně ale potřeboval veškerou kuráž, na jakou se zmohl. A věděl, že ani ta nejspíš nebude stačit.

Když ho uprostřed noci přepadli před jeho newyorským bytem a šoupli ho jako balík do nákladového prostoru dodávky, bylo mu hned jasné, že to souvisí s tím nedávným telefonátem. Sevřel se mu žaludek a pořádně v něm hrklo. Pochopil, že instrukce jeho zdroje, ať nikomu neříká, co se dozvěděl, a nesnaží se zatím shánět další informace ústně ani digitálně, byly dobře míněné. Měly za cíl udržet ho při životě. Ne snad z ohleduplnosti, ale z nezbytí – jedině tak mohl Rossetti dostat na veřejnost to, co jeho zdroj tížilo. Jenže Rossettiho investigativní zápal, díky kterému toho žurnalistického sólokapa původně získal, ho teď přivedl až sem. A nejspíš ho bude stát život. Nikdo vás takhle brutálně netýrá, když nemá v úmyslu nakonec vás dorazit.

Hlas pronesl: „Zeptám se naposled: Kdo vás kontaktoval? Co jste od něj dostal? Komu jste o tom řekl?“

„Nikommu, přísahám. Řekl jsem vám všechno, co vím. Copak myslíte, že bych to neudělal... za těchhle okolností?“

„To mi nestačí, Kyle.“

Muž za Rossettiho zády přitlačil na jehlu.

Rossettimu vybuchla v páteři supernova. Jehla doslova a do písmene zasáhla neuralgický bod.

Zavyl a oči se mu zalily slzami. Málem tou bolestí omdlel. Nejenže byla absolutně nejhorší, jakou kdy za svých osmatřicet let zažil, ale také nejděsivější, protože hrozilo poranění míchy a případně i ochrnutí.

Ochrnutí čeho, to ovšem byla sázka do loterie.

Na nahé kůži ucítil závan vzduchu, jak muž přešlápl z nohy na nohu. „Nejspíš si budete muset hledat nový byt. Do těch vašich schodů invalidní vozík nevyjede.“

Vmáčkł jehlu maličko hlouběji.

Bolest přesáhla všechny meze a začala ustupovat, až když jehlu z nervu zase povytáhl. Rossetti už si nebyl jistý, jestli ještě cítí nohy.

Vydechl úlevou. „Prosím vás, řekněte jméno. Jaké chcete. Potvrdím vám, že to byl ten dotyčný. Hlavně... přestaňte. Prosím.“

Muž si povzdechl a vytáhl jehlu. Cinklo to, jak ji odložil na kovový stůl. Pak si stáhl rukavice a pohodil je na zem.

Zůstal nehybně stát, pomalu a pravidelně oddechoval.

Rossettimu připadalo, jako by se pod ním otevřela padací dvířka, kterými vzápětí propadne. Věděl, že se tenhle pocit dostavuje, když se schyluje k něčemu skutečně zlému, k něčemu, co nemáte šanci zarazit. Věděl, že mu zbývá jen nepatrný okamžik. Věděl, že to, co řekne, zřejmě rozhodne o jeho životě nebo smrti.

„Mluvím pravdu. Nevím, kdo to je. Ani jestli je to vůbec muž.“

„Měníč hlasu?“

„Ano. Prý mi všechno poví, až se sejdeme. Jenže nedorazil. Nic víc nevím – přísahám.“

„Ale to není všechno, že ne?“

Rossetti měl v ústech stejnou pachut jako v afghánském údolí, kde pozoroval vojáka umírajícího na vykrváčení. Po celém těle ho mrazilo, přestože v místnosti, patrně bez oken, bylo teplo.

„Je to všechno, namouduši. Jen tohle. A ještě mi do telefonu vykládal tamto o těch údržbářích a přístřešku, co jsem vám už pověděl. Ale to byl blábol, co neměl hlavu ani patu. Nedal mi žádné rozumné vodítko.“

Ozval se syčivý zvuk, jak injekce nasála tekutinu z ampulky. Pak dvě krátká odstříknutí a na kovový stůl cáklo pár kapiček. Ten chlap asi nechce riskovat, že svojí oběti vpíchne do krevního řečiště vzduch.

Rossettiho mysl vyhlásila nejvyšší stupeň poplachu. Zavalen protichůdnými myšlenkami zoufale chňapal po každé, která skýtala aspoň náznak naděje. Přemítal, jestli se ten člověk nechystá vyzkoušet nějaké sérum pravdy; ale to by přece zkusil hned na začátku, nebo ne? Ani na vteřinu nezahlédl jeho obličej. Může to znamenat, že ho nakonec nezabijí? Ale proč by mu pak dávali nějakou injekci? Úplně bezmocný už přece je. Ledaže by ho chtěli přestěhovat. Ale kam by ho stěhovali, když ne domů? Ano, to bude ono. Odvezou ho domů, jako by se nic nestalo.

A on pustí celou tu věc z hlavy. Možná se úplně vykašle na práci. Je čas na změnu. Mohli by si se Samanthou konečně pořídit děti, po kterých toužila od chvíle, kdy se vzali.

Naplno roztočený kolotoč myšlenek přerušila jehla, která

se mu zabolala do krku a vstříkla obsah injekce do žíly. Vzápětí se mu tělem rozlila podivná horkost, a zatímco ho pomalu opouštělo vědomí, zaslechl, že muž odložil injekci na stůl a obchází ho.

Uvědomil si, že mu vidí do tváře. Nebylo na ní nic uchopitelného, nic ani vzdáleně zapamatovatelného. Bylo to jako hledět do bezvýrazného obličeje figuríny, do nevyplněné šablony na lidský exemplář mužského pohlaví.

Muž pokýval hlavou. „Jedno vodítko jste přece jen dostal. Jenže jiného druhu, než jste čekal.“

Jeho chladný, mrtvý pohled byl to poslední, co Rossetti viděl, než mu klesla víčka a pohroužil se do bezvědomí.

Až oči příště otevře, bude mít tělo v plamenech.

ÚTERÝ

1

Allentown, New Jersey

Namouduši jsem tady nechtěl být. A kdo by o to taky stál?

Byly tři ráno a já se svým parťákem Nickem Aparam dřepěl v našem neoznačeném SUV zaparkovaném v tmavé ulici uprostřed ničeho, oba jsme byli promrzlí na kost, ale v plné pohotovosti. Čekali jsme na povel k akci a hlídali, aby se nám terč nevypařil, než ho stihneme zatknout.

Ne abyste mi špatně rozuměli: je to moje práce. Sám jsem si ji vybral. Dělán ji, protože věřím, že má smysl – protože si myslím, že to, čím se my zvláštní agenti FBI zabýváme, je důležité. A chlap, kterého jsme měli tu noc na mušce, si naši plnou pozornost zasloužil, to bezesporu.

Já bych ale radši griloval větší ryby. Přesněji řečeno bílé velryby, a to takové, o kterých se FBI nesmí dozvědět. Dokonce ani Nickovi jsem se úplně nesvěřil. Přesto vytušil, že ve mně něco vytrvale hlodá. Ten instinkt získáte, když s někým strávíte deset let v první linii; kdyby ne, zřejmě jste si

vybrali špatné povolání. Ale Nick měl dost rozumu, aby se nevyptával. Bylo mu jasné, že když jsem mu nevyklopil první poslední, dělám to nejspíš pro jeho dobro. Aby mohl tvrdit, že o ničem neví, udržel si práci a vyhnul se trestnímu stíhání. Protože pokud se mám ponořit až na dno té žraloky zamorené hlubiny, která mě před několika měsíci vtáhla, budu asi muset tu a tam porušit nějaký zákon.

Nickovi to doklaplo – ale radost z toho neměl.

A tak jsme trávili dlouhé hodiny v napjatém mlčení, vyhýbali se velrybám proplouvajícím naší tišinou – no dobře, tak tedy kabinou našeho Fordu Expedition – a zírali započetým čelním sklem ven. Chumelilo a přízemní domek o kus dál přes ulici, ten s hypnoticky poblikávajícími vánočními žárovčičkami podél okraje střechy, zapadával sněhem.

Ať už náš terč dělal v tom domku cokoli, provozoval to v mnohem teplejším prostředí než chudáci pracanti vyslaní předat ho do rukou spravedlnosti. Vyhřívání sedadel v našem speciálně upraveném bouráku FBI za víc než sto tisíc dolarů zase jednou vyplivlo, takže jsme se klepali, jako by nás někdo poštuchoval taserem. Nechat běžet motor, když celá ulice spí, nepřipadalo v úvahu. A beztak bychom nedopřáli našemu terči tak okaté varování.

Mělo to i kladnou stránku, aspoň nás nikdo neviděl. Z hlediska utajení je téměř ideální dřepět v zasněženém voze uprostřed řady zasněžených aut.

Sněhová bouře, která k několika centimetrům sněhu odolávajícího oblevě přisypala pořádně vydatnou porci, ustala před hodinou. Teď sněžilo znova. Tahle studená fronta tuťově strhá meteorologické rekordy. Musel jsem si přiznat, že je to úmorné. Tělo ve snaze udržet si teplo spaluje energii

a ve tři ráno mi po několika nocích vysedávání v mrazu docházela šťáva.

Všiml jsem si, že se mi dech u pusy sráží v páru. Vytáhl jsem si na bundě s nápisem FBI zip až úplně nahoru, takže mi studený koneček brnkl o špičku nosu. Ještě pár kafi, a připravím se o poslední šanci usnout, až se konečně doplahočím domů – tak akorát včas, abych se pokochal východem slunce a svalil se na postel vedle hluboce spící Tess.

Nick si s ničím podobným hlavu nelámá a zrovna si naléval další hrnek z pětilitrové termosky. Lokl si kouřícího hořkého moku, který mu láskyplně přichystala jeho oblíbená baristka. Ve svojí obří pseudoruské beranici s chloupnými připláclými přes uši vypadal legračně, ale žádnými řečičkami bych ho nepřiměl, aby se jí vzdal. Ještěže tu se mnou aspoň sledoval ten barák, místo aby se probíral nekonečným procesím inzerentek na Tinderu a podroboval je neutuchající sžíravé kritice provázené swajpováním doleva a doprava. To byl totiž jeho modus operandi při dřívějších sledovačkách. Díkybohu za drobné laskavosti.

Důvod našeho momentálního posezení v iglú se jmenoval Jake Daland. Byl to zakladatel a velký šéf portálu Hojmaxi, který převzal roli Silk Road brzy poté, co jsme to černé internetové tržiště zavřeli.

Dalanda jsme měli na radaru od okamžiku, kdy si založil první torrentový portál. Když Hollywood a Washington začaly přitvrzovat vůči lidem, kteří chtějí sledovat filmy a televizní pořady bez reklam a otravného epileptického poblikávání bannerů zamořujícího čím dál víc předplacených stránek – tedy pokud zrovna nemáte přímé optické spojení s hlavním POP, jak tvrdí vrchní ajťák newyorské terénní

pobočky, který nedokáže pronést dvě věty, aniž by se oháněl „internetovou komunitou“ –, předal Daland portál svým pomocníkům a zmizel v ilegalitě. Načež nastartoval něco daleko záluďnějšího: anonymní barterové tržiště, nad kterým by se komunita červenala. Za název si vybral hravou parafrazi slova Hojmini, newspeakového pojmenování Ministerstva hojnosti z Orwellova románu *1984*. Přišel s šikovným fíglem, jak se vyhnout osudu Silk Road: důsledně se vyhýbal finančním transakcím. Žádná hotovost, žádné šeky, žádné kreditky ani bitcoiny. Na stránkách Hojmaxi probíhaly výlučně výměnné obchody. Bylo to místo, kde jste mohli dělat cokoli – shánět si drogy, zbraně, výbušniny, vyprat peníze nebo dát někoho zavraždit –, pokud jste měli co nabídnout na oplátku.

Daland na těch transakcích nevydělával. Původně založil Hojmaxi hlavně jako rádoby libertariánskou facku vládě, proto tam bylo všechno dovoleno a neplatila běžná pravidla. Na Hojmaxi jste se dostali jedině na pozvání. Jakmile jste ale úspěšně uzavřeli první výměnný obchod, nabídli vám, abyste si zaplatili předplatné na internetové tržiště, a tam nad idealistickým nonkonformismem zvítězila hrabivost. Stalo se z něj shromaždiště pochybných existencí úplně se vymykající původním Dalandovým záměrům, ale dolary z předplatného se jen hrnuly. Stránky přitom neměly prakticky žádné režijní náklady, které by stály za řeč. Hojmaxi se rozrůstalo a Daland dál bydlel v pronajatém domku, skoro neutrácel a po večerech holdoval leda tak pozdně noční pizze. Očividně se z filmů poučil, že kriminálu se vyvaruje jen ten zločinec, na kterého se neprovalí podezřelý vzestup životního stylu a okázalé nákupy.

Když si dva z jeho uživatelů úspěšně prohodili vraždy – přenesli do reálu filmovou zápletku, ale bez všech těch parádiček, v nichž se vyžívá Hollywood –, úřad státního návladního se usnesl, že Daland je vinen přinejlepším spoluúčastí a přinejhorším jako prostředník. Momentálně několik sekcí FBI spolupracovalo na tom, abychom Hojmaxi zavřeli a Dalanda šoupli pod zámek. Zásluhou těchhle dvou chlápků, kterým teď umrzá zadek, už byla k dispozici podepsaná přiznání obou vrahů. Dostat samotného Dalanda ale nešlo jen tak jednoduše. Hojmaxi totiž sebe i své uživatele chránilo pomocí sofistikované sítě serverů lokalizovaných po celém světě a zdánlivě nekonečného řetězení falešných IP adres. Technikům z odboru počítačové kriminality v Quanticu trvalo týdny, než shromáždili dost důkazů, abychom ho mohli zatknout. Ty důkazy jsme před čtyřmi hodinami konečně obdrželi. A proto jsme tu teď trčeli a čekali, až bude Dalandův dům odpojen od elektriny, abychom mohli vtrhnout dovnitř.

Nebyli jsme sami. Poblíž čekal celý tým včetně několika specialistů z IT oddělení. Byli vybaveni brýlemi pro noční vidění a při troše štěstí mrzli míň než my. Měli za cíl odpojit všechno počítačové vybavení i případné záložní zdroje, než znova pustíme proud a začneme se zabavováním a označováním důkazních materiálů. Nechtěl jsem Dalandovi poskytnout sebemenší šanci zmáčknout červené tlačítko na nějakém jaderném kufříku a smazat harddisky.

A tak jsme tu teď seděli připraveni k akci a vyčkávali, kdy nám inženýři z Jersey Central Power & Light oznámí, že můžou stisknout vypínač. Touhle roční dobou jsou zvyklí, že je někdo tahá v nekřesťanskou hodinu z postele. Je mizerné

počasí a síť přetěžují všudypřítomná vánoční světýlka, takže mají pohotovost čtyřiaadvacet hodin denně sedm dní v týdnu. Ale stejně jim to trvalo déle, než jsem počítal.

„Bacha, Reilly,“ ozvalo se mi ve sluchátku. „Zdá se, že se v zoo zase schyluje ke krmení dravé zvěře.“

„Rozumím.“

Vykoukl jsem postranním okýnkem a přes sněžnou clonu jsem uviděl staré známé rozvážkové auto s metrovým poutačem v podobě půlky salámové pizzy na střeše.

„Už zase pizza?“ zavrčel Nick a zadíval se ven čelním sklem. „Jak prokristapána může požírat tolik pizzy a zůstat hubený?“

Ohlédl jsem se po něm a ušklíbl se. „Asi ji nezajídá mísou lasagni.“

Můj parťák proslul nezřízeným apетitem, pokud jde o italskou kuchyni a prsaté blondýny. To první mu poskytovalo chvilkové rozptýlení, to druhé vyústilo v rozvod. Teď spokojeně holdoval obojímu a už si konečně zvykl, že se vidá se svým jedenáctiletým synem jen o soudně určených sudých vikendech. A chodil pravidelně na spinning – takže jsem stejně jako většina osazenstva Federal Plaza 26 prohrál sázku.

„Co je špatnýho na tom dát si pizzu jako předkrm? Tak to chodí v Itálii, ty flišťine.“

Usmál jsem se. „Třeba má vevnitř tělocvičnu.“

„Doma? Sám? A k čemu jako?“

„Člověk cvičí, aby balil ženský, ne?“

„Hm. Ale kapku si tím prodloužit život taky není od věci.“

Útrpně jsem nad ním zavrtěl hlavou. Touhle otrepanou slovní výměnou jsme se dobře bavili právě kvůli té její otre-

panosti. Říká se sice, že mezi partáky to chodí jako v manželství, ale v Aparově případě to tak úplně neplatilo. Protože v bezpečnostních složkách nemíváte vedle partáka bokovku.

Kluk od rozvážkové služby nechal motor běžet, odspěchal ke dveřím a zazvonil.

Chumelenice houstla.

Upravil jsem si hladinu jasu na laptopu, který jsem měl u ruky. Ve čtyřech oknech mi na něm běžela videa z kamer, které se nám povedlo nainstalovat tak, aby monitorovaly náš terč. Zaměřil jsem se na záběr z kamery proti vstupním dveřím; byla schovaná v automatu na noviny.

Jake Daland – jako vždy elegantní, v krátkém hedvábném kimonu přes bílé tričko s výstřihem do věčka, zpod kterého vykukoval porost černých chloupků na hrudi – otevřel s toutéž klidnou nonšalancí jako předtím. Nevyšel na práh, nesnažil se nenápadně pokukovat doprava doleva. Nejevilo o dění před domem sebemenší zájem. Buď věděl, že tam jsme, a bylo mu to fuk, anebo – což bylo sice možné, ale krajně nepravděpodobné – neměl tušení, že je už týdný pod dohledem.

Převzal krabici s pizzou a dal doručovateli peníze. Ten znejistěl. Prohodili spolu pár slov a kluk se začal prohrabovat v kapsách prošívaného kabátu, dlouze tam lovil a pak s penězi v natažené ruce zavrtěl hlavou.

„Co to provádí?“ ozval se Nick.

„Daland mu asi dal velkou bankovku a on nemá nazpátek.“

„Pohybujem se na špatný straně zákona,“ utrousil Nick.

U domu padlo dalších pár slov, načež Daland doručova-

teli pokynul, ať jde dovnitř. Kluk vešel a dveře se za ním zavřely.

Za chvíli se znovu objevil. Nesl si od svého nejvěrnějšího nočního zákazníka dárkovou krabičku.

„On dal tomu klukovi dárek k Vánocům?“ zavrtěl hlavou Nick. „Řeknu ti, Seane, my jsme si vybrali fakt blbej džob. Bl-bej.“

Kluk z pizzerie se vyhoupl do dodávky a odjel.

Přesně v tu chvíli mi zapraskalo ve sluchátku. „Máme zelenou. Všem týmům: Zaujměte pozici.“

Vyskočili jsme s Nickem z fordu. Pod bundou jsme měli kevlarové vesty, i když jsem nepředpokládal, že se setkáme s ozbrojeným odporem. Čtyři příslušníci speciálních jednotek SWAT se už krčili u vstupních dveří a dva další agenti FBI, Annie Deutschová a Nat Lendowski, zvaný Len, vystoupili z jiného neoznačeného vozu a blížili se z druhé strany. Ostatní jsme poslali krýt dům zezadu. Na techniky dojde, až bude dům zajištěný.

Připojili jsme se k zásahovému týmu. „Jednička na místě,“ ohlásil jsem do mikrofonu.

„Dvojka na místě,“ přišlo vzápětí potvrzení zezadu.

„Moment,“ ozvalo se ze sluchátka. Hlas se na vteřinu odmlčel, ale vzápětí se ozval znovu. „Odpočítávám. Pět. Čtyři. Tři.“ Dvě vteřiny nato vánoční osvětlení na Dalandově střeše zhaslo. Vypnuli proud.

Nasadili jsme si brýle s nočním viděním a připravili si zbraně. Velitel zásahu vyrazil beranidlem dveře, ale v momentě, kdy jsme chtěli vpadnout za komandem dovnitř, se mi v hlavě spustil alarm. Mozek mě spontánně upozornil na něco, čeho jsem si podvědomě všiml cestou k domu.

Na něco, co jsem zaregistroval jen koutkem oka.

Povalovalo se to neškodně u obrubníku ve stínu parkujících aut a skoro to nebylo vidět. Červený flíček. Mašlička.

Vánoční dárek, který Daland před chvilkou věnoval doručovateli pizzy.

Celé tělo mě rozbrnělo pocitem, že je něco špatně.

„Nicku! To auto – honem!“ vykřikl jsem, strhl si brýle a rozběhl se zpátky k chodníku. Viděl jsem, že Deuschová a Lendowski na mě zaskočeně zírají, a mávl jsem na ně. „Vy běžte, běžte!“

Zmizeli v domě, já kopl do toho dárečku a ukázal jsem na něj. „Je to jen rekvizita,“ vysvětlil jsem Nickovi. „Převezl nás.“

Nick měl místo obličeje jeden velký otazník. Doběhli jsme k fordu, já jsem zařadil a dupl na plyn.

Vyjeli jsme smykem od chodníku a já do řevu motoru zahulákal: „Ten kluk z pizzerie je pořád v baráku. Dodávkou odjel Daland.“

Nick se chytil za hlavu. „Ten zmetek má náskok nejmíň pět minut.“

Na ulicích ležel sníh, ale SUV s náhonem na čtyři kola ho zvládalo s přehledem a kalilo to přímo ďábelsky. Touhle dobou nic nejezdilo, takže jsme byli v mžiku na křižovatce. Zastavil jsem; netušil jsem, kudy dál.

„Víš, že po něm jdeme,“ vydechl jsem. „Víš, že je v háji. Tak kam jede?“

Nick si promnul obličej, aby přeřadil mozek na vyšší rychlost. „Je mu jasný, že budu hledat ten auťák. A že ten poutač bije do očí. Musí se ho zbavit. Fofrem.“

„Jo, ale kde ho nechá? A do čeho přesedlá?“

Satelitní navigace se div nezavařila, jak se Nick tužil. Nedočkavě jsem čekal, co z něj vypadne. Zíral jsem na vozovku a přitom jsem si všiml skoro neznatelných kolejí vyjetých ve sněhu. Odbočovaly doleva.

Zahnul jsem podle nich.

Nick zvedl oči, a když zjistil, že zahýbám do další ulice mezi obytnými domy, zase se vrátil pohledem k navigaci. Přes husté sněžení bylo čím dál těžší poznat, kudy jedeme. Stěrače i na maximální výkon prohrávaly souboj s těžkými vločkami a vyjeté koleje, které jsem sledoval, zapadávaly novým sněhem.

Ztratíme ho.

Upravil jsem regulaci prokluzu kol. „Venku v té slotě nezůstane. Buď se zašije někam poblíž, nebo tu má někde připravený záložní vůz.“

Nick zavrtěl hlavou. „Tolik předvídavosti podle mě nemá. Není ten typ.“

„Takže tipuješ taxík?“

Nick se natáhl po vysílače. „Potřebuju lokace všech non-stop taxislužeb kolem domu našeho terče.“

Za okamžik v mikrofonu zapraskalo. „Taxislužba Millpond, roh North Main a Church Street.“

Nové zachrastění, a tentokrát jiný hlas. Byl to Lendowski. „Daland se zdejchnul,“ ohlásil. „Je tu ten kluk z pizzerie a panikaří. Daland mu nabulíkoval, že musí zdrhnout před rozrušeným milencem holky, kterou má v posteli. Vypláznul mu za to tři stovky. Reilly, kde sakra trčíš?“

Takže žádné drobné nazpátek. Ne že by na tom záleželo.

Nick do mě naléhavě šťouchl a ukázal doleva. Strhl jsem ford tím směrem a zamířili jsme na západ. Nick za nás oba odpověděl. „Pronásleduju ho. Vy s Deutschovou zajistěte dům.“

„Už se stalo. Elektřina už jde.“

„Jinak všechno klaplo?“ ujišťoval jsem se.

„Zajistili jsme několik počítačů. Harddisky se už začínaly prepisovat. Měl záložní zdroj na baterie, ale technici je včas odpojili. Teď zachraňují data. Myslím, že toho na něj budeme mít dost. Taky tam byl laptop, ale bez harddisku.“

Přidal jsem. Osmiválcový ford vítězil v jednostranném souboji s čerstvě napadaným sněhem.

Domy po obou stranách se zvětšovaly a couvaly dál od silnice.

Nick ukázal před sebe. „Ještě pět set metrů. Pak vjedeme na North Main a zahneme do Church Street.“

Během jízdy jsem nahlížel do každé uličky, okoukl jsem sdílené parkoviště fitcentra a benzínové pumpy. Nikde nic.

„Seane, tamhle!“ vykřikl Nick a otevřel si okénko, aby líp viděl. Zpomalil jsem, jak to šlo.

Před námi v třicetistupňovém úhlu odbočovala jakási ulička. V ní, skoro úplně schovaný pod zasněženými stromy, prosvítal vršek obřího poutače na pizzu.

Zahnul jsem s fordem doleva a chystal se po padesáti metrech odbočit doprava.

Nick ukazoval na rychle se blížící nároží.

Z pravé strany zrovna zahnulo na North Main Street naproti nám jediné vozidlo široko daleko. Byla to Toyota Camry.

Když jsme se míjeli, zahlédl jsem emblém taxislužby Millpond. Než jsem stihl nakouknout dovnitř, taxík byl pryč.

Dupl jsem na brzdu a strhl volant. Ford setrvačností klouzal ještě pár metrů původním směrem, pak provedl obrát o sto osmdesát stupňů a kola se chytila.

„To je on.“

Nick spustil sirénu. Smykem jsem vjel do protisměru, na plný plyn prosvištěl kolem toyoty a zablokoval jí cestu.

Taxikář šlápl na brzdu. Kola se mu zasekla, toyota do nás narazila z boku a zatarasila Nickova dvířka.

Vyskočil jsem z vozu, namířil pistoli a obešel předek teď už nehybného SUV.

Pravá zadní dvířka taxíku se otevřela a vynořil se z nich Daland s rukama nad hlavou.

„Na zem!“ křikl jsem. „Kleknout!“

Nick mezitím přešel sedadla a vzal si na mušku řidiče, který taky vystoupil a zvedl ruce do výšky.

Daland si klekl a rozkřičel se: „Pomalů s těma bouchačkama! Nejsme ozbrojený.“

Pošešel jsem k němu. „Ten harddisk. Kde je?“

„Jaký harddisk?“

Rozrušený taxikář se po mně zpanikařeně ohlédl. „Když jsme vyjížděli z Church Street, vyhodil něco z okýnka.“

Daland schlípl. S obličejem zkřiveným vzteky si taxikář zle změřil. „Tihle lidi sledujou všechno, co děláte, na jaký weby chodíte, každej váš úhoz. Vědí, s kým se bavíte, co nakupujete. Patříte jim se vším všudy. A to jste obyčejná nula. Představte si, jak zacházejí s lidma, co mají vliv.“

Mířil jsem na něj a Nick mu šel nasadit náramky. „Nech si ty hlášky na Twitter, Dalande,“ zavrčel jsem a pokynul taxikáři. „Pojďte mi to ukázat.“

Doklusali jsme zpátky na roh Church Street. Pod botami nám povrzával sníh.

Nahlásil jsem do vysílačky: „Terč zajištěn. Opakuji, terč zajištěn. Sejdeme se v domě. A řekněte tomu klukovi z pizzerie, že jeho auto je v pořádku.“

Sníh se sypal čím dál víc a umíněně se lepil k zemi, ale našťástí nám to netrvalo dlouho a našli jsme harddisk napůl pohřbený v návěji u plotu.

Setřel jsem si vločky z obličeje a zálibně se nadechl ostře mrazivého vzduchu. Zastudil mě až v plicích.

Bylo fajn mít Dalanda z krku. Úspěšně dokončit akci je vždycky příjemné. Svůj díl práce jsme odvedli. Teď je míč na straně státních zástupců. Důvěrně známou euforii ale kalila šmouha – vědomí, k čemu se budu muset vrátit.

Vzhlédl jsem ke kaskádovitě se snášejícím vločkám a nechal si je dosedat na tvář. Studily a slabounce štípaly. Zavřel jsem oči.

Cítil jsem, že tohle předvánoční období nebude zrovna veselé.

2

Boston, Massachusetts

Doktor Ralph Padley byl mužem pevných zvyků, nebo si to o sobě aspoň rád myslel.

Pro manželku, kolegy a studenty byl pedant na hraně obsedantně-kompulzivní poruchy – a většinou nesnesitelný protiva.

V posledním roce ale jeho pečlivě uspořádaný život uvrhla do chaosu záležitost, nad kterou neměl kontrolu. Ten fakt spolu s panickou hrůzou z vědomí, že jeho dny jsou do slova a do písmene sečteny, z něj udělaly ještě nesnesitelnějšího chlapa než dřív.

Jediný, kdo kromě samotného Padleyho znal původ jeho patologické potřeby mít všechno pod kontrolou, byl psychoanalytik, za kterým docházel jednou týdně už deset let. Když bylo Padleymu jedenáct – skoro přesně na den před osmapadesáti lety –, nedokázal zachránit sedmiletého bratra a ten se utopil v bazénu u domu prarodičů ve floridském St. Augus-

tine, kam přijeli na prázdniny. Vyčítal si to. Byl starší a měl na mladšího sourozence dohlížet. Psychoanalytik ho přesvědčoval, že pocit viny možná dává smysl psychologicky, ale věcně vůbec ne. Jenže Padley se výčitkám svědomí přesto neubráníl. A ještě víc se na vývoji jeho osobnosti podepsalo, že rodiče mu přičítali vinu také. Pokoušeli se mladšího syna oživit masáží srdce, ale ani jeden neuspěl – a to byli oba praktičtí lékaři. Jejich neúspěch zasel v Padleyho duši semínko, které vzklíčilo, když si po čtyřech letech studia medicíny volil na Harvardu specializaci.

Než se nedávno dozvěděl prognózu, než začal hubnout a pleť mu chorobně zežloutla, držel se striktní rutiny. Kromě pravidelných každotýdenních návštěv u psychoanalytika a nedělních rán v kostele chodil čtyřikrát týdně plavat, jednou měsíčně na koncert vážné hudby a každou druhou sobotu se miloval se ženou. Ta pravidelnost se jeho mnohem mladší třetí manželce ohromně hodila, protože vždycky věděla, kdy si může odskočit do vedlejšího domu za předním bostonským divadelním kritikem a popustit tam uzdu libidu. Kritik měl sklony k změkčilosti a jiným typickým homosexuálním projevům, takže Padley byl přesvědčen, že se o jeho manželku nezajímá. Nebyl to ale gay ani náhodou.

Padley byl profesorem na Harvardu, přednášel tam kardiologii už od roku 1985. Svým chirurgickým umem zachránil spousty životů. A ještě víc jich po odchodu do praxe zachránili studenti, které učil. Během let se tím vědomím aspoň trochu utěšoval. Bral to jako určité pokání za tu druhou práci, které se věnoval – práci, o níž věděla pouze hrstka lidí.

Práci, která měla na subjekty přesně opačný účinek.

Všechno to začalo, když mu bylo maličko přes třicet.

Zabýval se tehdy potenciálně převratným výzkumem v oboru kardiovaskulární farmakologie. Stanovil si za cíl vytvořit lék nové generace, který dokáže udržovat stálý srdeční rytmus – jakýsi „kardiostimulátor v pilulce“, který během jedné generace pošle do výslužby kardiostimulátory, betablokátory i poinfarktové operační zákroky.

Vzhledem k tomu, jak je svět medicínských výzkumů tajnůstkářský a soutěživý, nechával si svou práci pro sebe. O pět let a mnoho set laboratorních krych později však jeho experimenty sklouzly špatným směrem a Padley vytvořil pravý opak toho, co zamýšlel.

Ten objev ho napřed ohromil a pak vyděsil.

Nějakou dobu se trápil, co s ním. Zvažoval, že zničí všechny důkazy o své práci a jednou provždy na ni zapomene. Věděl ale, že to druhé je vyloučeno. O to první se několikrát málem pokusil, jenže obratem zjistil, že to taky nedokáže. Na to měl jeho objev příliš velký potenciál. Rozhodl se tedy pro jiný tah. Jelikož byl upřímný vlastenec a žil v době, kdy jeho země byla zatažena do řady horkých i studených konfliktů po celém světě, kontaktoval CIA. Okamžitě za ním poslali svého člověka, ten si ho vyslechl, a ukázalo se, že mají velký, opravdu velký zájem.

Dohoda zněla prostě. Budou mu výborně platit za to, že bude v tajnosti pracovat na zdokonalení svého objevu a na metodách jeho aplikace, a přitom bude dál oficiálně přednášet na univerzitě.

Brzy nato se jeho tajná práce rozrostla.

Od těch dob vedl dvojí život. Rozškatulkovat si ho mu nedělalo žádné potíže, vždyť byl organizačně zdatný perfekcionista. Být součástí vybraného tajného týmu, který dělá

úžasné věci pro vlast, vnímal jako dobrodružství. Schůzky týmu ho bavily, a přestože o dalších členech nevěděl skoro nic – neznal jejich soukromý život a dokonce ani jejich pravá jména –, spojoval ho s nimi i s agenturou silný pocit sounáležitosti.

V obou kariérách se mu dařilo. Převratným výzkumem srdcí vypěstovaných z dospělých kmenových buněk se konečně prosadil mezi lékařskou výzkumnou elitu. Objevil metodu, jak pěstovat buňky schopné udržovat stálý elektrický náboj, což byl nutný předpoklad k tomu, aby vůbec bylo možno použít uměle vypěstované srdce v lidském těle. Nevnímal tu ironii, že někdo tak citově chladný jako on zasvětil celou svoji profesní dráhu zrovna „vzruchům“ – tedy, odborně řečeno, spontánním aktivitám v sinoatriálním a atrioventrikulárním uzlu srdce. Neboli, jak to s nadřazeností sobě vlastní zjednodušoval pro svoje studenty, elektrickým vzruchům, díky nimž jsou naživu všichni v posluchárně, pokud nemají kardiostimulátor.

Svým objevem uspokojil fakultu, která v jeho předchozím, „opuštěném“ farmakologickém výzkumu utopila přes milión dolarů. Bohatě ji uspokojil: na patentech založených na jeho práci vydělala mnohonásobně víc, než předtím investovala.

A tak byli spokojeni všichni až na samotného Padleyho, který zůstal stejně zatrpklým pedantem jako předtím, a na jeho třetí manželku, která s ním stejně jako její předchůdkyně nedosáhla jediného orgasmu. Když už jí nedopřál dítě, ještěže měl aspoň dost slušnosti, aby neprotestoval proti jejím bobtnajícím nákupům přes kreditku. Už se kvůli tomu nehádali, ale reprodukční neúspěch zanechal v duši jeho

ženy hlubokou prázdnotu – tak to aspoň sama formulovala. Zaplňovala ji dobročinnými večírky a dříve zmíněnými zálety s hvězdou bostonské divadelní kritiky.

Před necelým rokem se ale všechno změnilo. Výsledky laboratorních rozborů Padleyemu převrátily život vzhůru nohama.

Brzy zemře.

Nezvaný a nevíтанý host, metastázující rakovina slinivky, byl krutý a neúprosný.

Padley zareagoval netypicky.

Když se člověk zabývá medicínou na hraně života a smrti, nepřipadá v úvahu fáze popření.

Totéž platí o vzteku a smlouvání – to by bylo pod jeho úroveň.

Zabydlel se ve fázi přijetí, a to tak pevně, že odmítl procházet cykly chemoterapie, které by mu trochu prodloužily život. Nechtěl trávit čas, který mu zbývá, po nemocnicích a kazit si ho nevolnostmi z vedlejších účinků.

Brzy na něj však padla deprese a z ní vzešlo ještě něco: obava, co ho čeká po smrti, a naléhavá, rychle sílící potřeba pokání.

Dnem i nocí ho stravovaly živé vzpomínky na roky tajných operací a pokoutně vedené diskuse. V nejnečekanějších chvílích na něj vyskakovaly tváře mrtvých zahlédnuté kdysi na fotografiích v novinách či televizi, dožadovaly se pozornosti a dovolávaly se pomsty. Ve snech ho strašily znepokojivé představy věčného zatracení.

Ať se sebevíc snažil setřást nezvyklý pocit lítosti a výčitky svědomí, nedokázal jim uniknout.

Musel s tím něco udělat. Musel hledat odpuštění. Báł se,

že na spásu už je pozdě, i když ho učili, že pozdě není nikdy, pokud po ní člověk prahne opravdově a upřímně. Jenže to o sobě říci nemohl: poháněl ho jenom hluboce zakořeněný živočišný strach. Nic jiného v tom nebylo.

Dlouze a důkladně si rozmýšlel, co si počít. S nikým to neprobíral, ani s manželkou, ani s psychoanalytikem a už vůbec ne s knězem. Tohle je jeho věc. Minulost sice nezmění, ale třeba ovlivní aspoň budoucnost. Bude to však ožehavé – a nebezpečné. Ačkoli už mu nezbývalo mnoho času, stejně jako mnoho jiných lidí, kteří se náhle ocitli tváří v tvář smrti, i on lpěl na každém zbylém dnu.

Ano, bude na to muset opatrně. A taky efektivně, jestli má mít šanci dojít vykoupení, které hledá.

První pokus dopadl katastrofálně. A to byl přesvědčen, že si zvolil dobře. Muž, kterého si vybral, působil jako ideální kandidát. Jenže i když Padley tak pečlivě plánoval, i když věděl, proti čemu stojí a čeho jsou schopni lidé, z nichž si udělal nepřátele, prohrál. Člověk, na kterého se obrátil, je teď mrtvý. A smrt pro něj musela být požehnáním po mučení, jemuž ho určitě podrobili. Ale Padleyho plánování se osvědčilo aspoň v jednom – on sám zůstal v bezpečí. Nikdo na něj nezaútočil. Je na svobodě, dýchá. Takže předběžná opatření zabrala.

Jen si příště musí dát větší pozor, koho osloví.

Dny a týdny přemítání vygenerovaly řadu možností a jedna se s každou další úvahou rýsovala čím dál slibněji. Pomyslel si, že je v tom dokonce jakási elegantní symetrie, což jeho přehnaně puntičkářskou mysl těšilo.

Rozhodl se, že zavolá ještě dnes. Bude ještě ostražitější, ještě obezřetnější než poprvé. Použije jiný typ předplacené karty; mobil už si koupil za hotové, takže ho k němu nikdo

RAYMOND KHOURY

nevystopuje. Použije tentýž agenturní měnič hlasu jako poprvé. A hlavně si dá velice, velice záležet, aby toho člověka varoval, co nesmí udělat.

Zbytek už není na něm.

Bude jen potřebovat, aby zvláštní agent Sean Reilly byl ve svém oboru stejně výkonný jako on v těch svých.

STŘEDA

3

Mamaroneck, New York

Když jsem se probudil, přes závěsy nesměle prorážela světlá šed', do které se slilo moře, nebe a země. Překulil jsem se na bok a podíval se na hodinky – bylo poledne. Víím, že to působí dekadentně, ale dorazil jsem z New Jersey domů až před šestou.

Něco málo po páté jsme s Nickem předali službu Deut-schové a Lendowskimu, čímž jsme si od Lendowskiho neza-slouženě vykoledovali obvyklý kyselý úšklebek. Díval jsem se radši na Annie Deut-schovou. Je jí maloučko přes třicet a vět-šinou se tváří hrobově vážně, jak to bývalí poldové prvních pár let u FBI dělávají: obličej jim ztuhne ve výrazu, ze které-ho by se zdálo, že nositel dostal rozkaz nikdy už se nezasmát. Annie je hezká a svobodná a na obojí se stočí řeč, kdykoli se o ní někdo zmíní. Bez Lendowskiho bych se naopak docela rád obešel. Skoro sto devadesát centáků tvrdých svalů a ná-tura, kterou by člověk popsal jako bojovnou – kdyby se chtěl

vyjádřit zdvořile. Navíc se v jednom kuse ohání morálkou a to ve mně bezděčně vyvolává nejistotu, na které straně oné tenké dělicí čáry mezi zločinem a zákonem vlastně stojí.

Hodil jsem Nicka autem na Federal Plaza, aby si tam v parkovacím domě vyzvedl svoje. Ani jednomu z nás nezbyvala energie na mluvení. Zpoza manhattanských mrakodrapů se probíjával rozbřesk a z města dýchala studená krása. Tu a tam se zářivě mihotaly shluky barevně sladěných vánočních světýlek a už jen ty dokázaly případným zapomnětlivcům připomenout, že New York je nejbáječnější město na světě.

Tyhle noční směny jsou fakt zabiják. Když Nick vystupoval z fordu, kladl mi na srdce, ať neusnu za volantem. Před několika dny se mi to málem stalo. Musel jsem zastavit a dát si na hodinku šlofika. Vzbudil jsem se ve dvě odpoledne leknutím, že mi právě zadrnčel budík. Rozhodte si tělesné hodiny, a mozek vám začne tropit divné věci. Těšil jsem se, že se teď zas konečně zbavím denního režimu upíra z Nosferatu a začnu žít jako normální smrtelník.

Tess odvezla mého pětiletého synka Alexe do školky a dopřála mi těch trhaných šest hodin spánku. Jsme partáci – i když ne manželé – ve všem všudy, kromě mojí práce. Ale vlastně i v té, vzhledem k dobrodružstvím, která jsme v posledních letech zažili. Nikdy se mi nespalo dobře samotnému a série nočních směn a nabouraný režim mi ještě víc připomněly, že jsem si vypěstoval návyk na blízkost Tessina teplého těla.

Žertovali jsme, že to je taková naše náhražka za ponocování při péči o dítě, protože spolu žádné nemáme a zatím jsme se nerozhodli, jestli si ho pořídit. Já pořád váhám. Nikdy

jsem péči o malé děcko nezažil. S Tess Chaykinovou jsme se seznámili teprve před několika lety, takže prvních deset let života její dcery Kim, teď patnáctileté, jsem promeškal.

A promeškal jsem i většinu útlého dětství svého vlastního syna, protože jeho matka – s níž jsem měl před pár lety kratičkový, ale intenzivní vztah – se mi neobtěžovala sdělit, že jsem se stal otcem. Kontaktovala mě teprve v létě. Nejsme zrovna vzorová rodinka, ale kdo dneska je?

Kim je správná holka, živoucí důkaz Tessiných schopností v roli osamělé matky. Já si moc zásluh za tu dobu, co žijeme všichni pohromadě, připsat nemůžu. S Kim spolu vycházíme bezvadně. Stejně jako její máma je paličatá a ostrá jako samurajská čepel. Občas nás potěší svou rostoucí nezávislostí a občas rozzuří tím, jak odmítá akceptovat naprosto racionální meze. Poté, co jsem viděl její matku podstupovat smrtelná nebezpečí, přežít je a okamžitě se z nich otřepat, bych se tomu asi neměl divit. Mám rád i jejího kluka Giorgia. Je o rok starší než Kim a už teď je jasné, že ho vezmou na Yale, i když se tam dostane sotva sedm procent uchazečů. Kdysi jsem si představoval, jak budu kluka svojí dcery pacifikovat ve stylu *Mizerů*; v těch představách figurovala brokovnice, nátlčník a flaška whisky. Jenže tenhle zatracený kluk, chytrý, a přesto milý a zábavný, mě o to potěšení krutě připravil.

Zato Alex se zatím nezbavil všech svých démonů. Naštěstí k sobě s Kim okamžitě přilnuli. Budiž jí připsáno ke cti, že se ochotně ujala role starší sestry, v níž se neplánovaně ocitla. Vidět ty dva spolu, to je v tom rozporuplném světě, který je mi zřejmě souzen, hotový balzám na duši.

Natáhl jsem si tričko a tepláky a odmátořil se do kuchyně. I když jsem byl pořád groggy, případ Daland/Hojmaxi zastí-

nily bílé velryby, které se znovu vynořily v mojí mysli a okupovaly si ji pro sebe. Asi bych se neměl divit. Světoběžnická dobrodružství s Tess mě utvrdila v přesvědčení, že s minulostí nikdy neskončíme. Nebo spíš minulost nikdy neskončí s námi. Stačí otočit správným klíčem ve správném zámku a všechna tajemství se vyvalí ven. A my netušíme, jak se s nimi vypořádat, dokud je nemáme přímo před očima.

Když jsem se šoural do kuchyně, slyšel jsem, jak Tess ve své domácí pracovně s obvyklou hbitou precizností ťuká do klávesnice. Sepsat obyčejné hlášení mi dodnes trvá dvakrát déle, než by to trvalo jí. Nalil jsem si kafe, prolétl na Tessině iPadu zastrčeném v nabíječce úvodní stránku *New York Times* a pak jsem s hrnkem v ruce odkráčel do pracovny, kde moje milovaná autorka bestsellerů zaujatě sepisovala další thriller.

Seděla za obrovským stylovým pracovním stolem vyrobeným ze špičky aluminiového křídla vyřazeného letadla; daroval jsem jí ho já sám poté, co se svým prvním románem prorazila na žebříček bestsellerů v *New York Times*. Oči měla přilepené k monitoru. Posadil jsem se s hrnkem v dlaních do křesla naproti ní. Vtom moji pozornost přitáhly terasa a zahrádka venku. Byly ověšené šňůrami miniaturních červených a zelených světélek. Uhranutě jsem na ně zíral francouzskými dveřmi. Tess zvedla hlavu a usmála se tím zářivým úsměvem, který mě vždycky přiměje děkovat za tu noc plnou krveprolití, kdy jsme se seznámili, i když děkovat za krveprolití zní dost perverzně.

Vytočila zpoza stolu dlouhé nohy. „Vánoční řetězy a dva tisíce slov. Na jedno ráno slušný výkon, ne?“

Zasmál jsem se. „Flákáš se. Za trest nebude pauza na oběd.“

Naklonila hlavu ke straně a sešpulila rty. „Vlastně jsem chtěla navrhnout, že oběd vynecháme, odskočíme si nahoru a ty mi pomůžeš vybrat šaty na tu zítřejší večeři. Pokud ovšem nemáš jiný program?“

Proti vybírání garderoby jsem chtěl vznést námitku – i když na druhou stranu je pravda, že se chystáme na večeři u prezidenta. U opravdového prezidenta. V Bílém domě. Výběr šatů je asi důležitý. Jenže výraz, s nímž to pronášela, zasáhl jisté slastné místečko v mojí lebce a mně došlo, že to je kódové označení pro úplně jinou činnost.

Panebože, já tu ženskou miluju!

S hlavou ke straně jsem nasadil mírně rozmrzlý tón. „Měl jsem, ale vím, co pro tebe sváteční události znamenají, a nerad bych tě zklamal.“

Usmála se. „Správně, kovboji, toho se drž.“

Opravdu jsem měl jiný program. Měl jsem v Jersey domluvenou schůzku s Kurtem Jaegersem. Kurt je hacker, počítačový mág, který mi soukromě vypomáhá, proti všem předpisům. Vyžádal si schůzku, což mohlo znamenat, že pro mě má nějaké novinky, dobré zprávy. Ne že bych si dělal valné naděje, ale taky jsem měl pár nových nápadů, jak by mi mohl pomoci s lovem těch mých bílých velryb.

To ovšem počká.

Napřed jsem chtěl trochu žít.

Takže ty bílé velryby.

Nehlodá ve mně jen jedna, ale hned dvě věci a užírají mě zevnitř. Když o tom tak přemýšlím, velryba asi není ta nejlepší metafora. Líp by sedělo něco jako vetřelec, ten z filmové série – ten, co v prvním díle vyskočí Johnu Hurtovi z hrudníku.

Tak zaprvé se ještě pořád snažím vystopovat nepolapitelného „Reeda Corrigan“. Corrigan – pravé jméno neznámé – je bývalý agent CIA, který počátkem roku provozoval brainwashing mého syna Alexe. Syna, o kterém jsem tehdy ani nevěděl, že ho mám. Jeho matka Michelle bývala agentkou protidrogového úřadu DEA a táhli jsme to spolu během jedné akce v Mexiku, ještě než jsem se seznámil s Tess. Michelle s Alexem uvízli v tenatech zvrhlého plánu, jak vyštvať z nory psychotického mexického narkobarona přezdívaného El Brujo, čaroděj. Součástí plánu bylo vymýt Alexovi mozek a udělat z něj návnadu. Corrigan pracoval v projektu CIA na ovládnutí mysli a zařídil, aby Alexovi nasadili do hlavy pár hodně ošklivých brouků. Plán selhal na celé čáře a vtáhl mě do dění. Skončilo to Michellinou smrtí a na mně s Tess zůstalo posbírat střepy Alexova života, zatímco Corrigan, ať je to, kdo je to, stále ještě běhá po světě.

Nemíním přestat, dokud toho parchanta nenajdu.

Alexovi se díky psycholožce, za kterou jsme jednou týdně docházeli, už dařilo líp. Noční děsy ustupovaly, i když se čas od času ještě vyskytly. Ale hlavně snad začínaly blednout ty špinavosti o mně, které mu nasadili do hlavy. Aspoň jsem v to doufal. Zdálo se mi, že už se na mě nedívá s takovým odporem a hrůzou jako dřív. Opatrně, po špičkách a krůček za krůčkem, jsme se blížili normálnímu vztahu otce a syna, takže jsem ho třeba brávil v neděli ráno na tréninky dětského softballu, ale pořád nám ještě zbývalo ujít pořádný kus cesty.

Abych vypátral Corrigan, zlanaril jsem Kurta, ať mi pomůže dostat se do složek CIA. Když to nevyšlo, uchýlil jsem se k vydírání analytika CIA, kterého mi Kurt vytipoval, křiváka jménem Stan Kirby, který zahýbal manželce s její vlastní

sestrou. Tenhle můj počin měl dvojsečné následky. Na jedné straně naprosto nečekaně vedl k záchraně života prezidenta Yorkea – proto ta večere v Bílém domě. Na druhé straně mi ani trochu nepomohl dopadnout Reeda Corriganu.

Kirby vyštrachal tři složky, které Corriganu zmiňovaly, jenže byly kvůli utajení hodně začerněné a prakticky k ničemu.

Jedna z nich ale probudila tu druhou velrybu, nebo větrelce, anebo jaké metafoře dáte přednost. Dotyčná složka shrnovala operaci „Omrzlina“, na které se podíleli Corrigan a Fullerton, a zmiňovala se o jakémisi „Projektu Azořan“. Samo o sobě to nijak zlověstně neznělo, jenže tam padla zmínka o komisi s iniciálami CR.

Jméno Azořan jsem znal. Jako desetiletý jsem ho zahlédl na nějakém lejistru na otcově pracovním stole. Znělo legračně a upoutalo mě. Když jsem se na něj táty zeptal, odbyl to jako bezvýznamnou prkotinu a vtipkovali jsme, že by se hodilo do názvu komiksu nebo sci-fi filmu. *Mocný Azořan*.

Zanedlouho jsem otce našel zhrouceného za stolem, těsně poté, co si vystřelil mozek z hlavy.

Můj otec – Colin Reilly.

CR.

Když jsem spatřil jeho iniciály a zmínku o Azořanovi ve složce týkající se Reeda Corriganu, byl to pro mě šok. Nejdřív můj syn, a teď i otec? Rozhodl jsem se polapit Corriganu stůj co stůj – jednak aby zaplatil za to, co provedl Alexovi, jednak abych zjistil pravdu o otcově sebevraždě, pokud to vůbec byla sebevražda. Už jsem nevěděl, čemu věřit, a sílil ve mně pocit, že je za tím nějaká špinavá hra. Vzhledem k tomu, čeho byl ten hajzl se svou partou schopen a jak

dovedl manipulovat lidmi, nabízely se nejrůznější černé scénáře.

Bylo to pro mě tím trpčí, že jsem otce vlastně pořádně neznal. Přednášel právní vědy a srovnávací právo na Univerzitě George Washingtona, usiloval o řádnou profesuru a pro svoji práci žil. Nepatřil k srdečným, citově založeným lidem a zdálo se, že nosí v hlavě příliš mnoho důležitých věcí, než aby se mi věnoval. Myslím, že nedokázal odsunout na vedlejší kolej to, co ho trápilo a rozčilovalo, a užívat si obyčejné radosti rodinného života. Když byl doma, trávil spoustu času v pracovním. Pro desetiletého kluka jako já to bylo zakázané území, a jelikož se všude vršily stohy knih a papírů a já měl bordelářské sklony, bylo to rozumné. Vím ale, že si lidé otce vážili. Na pohřeb jich přišlo hodně, mužů i žen, a připadali mi až příliš vážní a zasmušilí, dokonce i za těch chmurných okolností.

Matka o jeho sebevraždě nikdy nemluvila. Když jsem dospíval, bylo to téma tabu a já se moc nevyptával. Řekla mi tenkrát jediné to, že po jeho smrti zjistila, že se léčil s depresí. Víc jsem z ní nedostal. Myslím, že otec před ní nikdy naplno neprojevil smutek a sklíčenost, které ho sužovaly. Matka v sobě jeho smrt zamkla na sto západů a já taky. Když jsem se odstěhoval a šel studovat práva na Univerzitu Notre Dame, znova se vdala, přestěhovala se na Cape Cod a začala nový život. O otci jsme pak už nemluvili. Jako by nikdy neexistoval.

Později jsem se dozvěděl, že u desetiletého kluka je úplně normální, když potlačí vzpomínku na otcovu krev rozstříknutou po zdi – a opravdu se mi to živě vybavilo až po desetiletích, když jsem pročítal zcenzurovanou zprávu od svého neochotného zdroje ze CIA o muži, který vymyl mému sy-

novi mozek. Od matek se ovšem očekává, že se budou snažit, aby vzpomínka na mrtvého příliš nezapadala prachem. Ale vzato kolem a kolem, vyrovnali jsme se s tím oba celkem slušně.

Když jsem teď vzpomínal na vyrůstání bez otce, připomnělo mi to, že takhle nesmí dopadnout Alex. Jenže moje povolání nepatří k nejbezpečnějším. Budu nad tím muset zapřemýšlet.

Nad jednou věcí jsem ovšem přemýšlet nemusel, tu jsem věděl s absolutní jistotou. Jakživ neodpustím člověku, který podrobil čtyřletého kluka tak neskutečnému zacházení, že bych tomu nevěřil, kdybych neviděl následky na vlastní oči. Najdu ho, ať to stojí, co to stojí. Ohledně Reeda Corriganu mám jasno. Nikdo a nic to nezmění.

Potíž byla v tom, že se Corrigan zdál nevystopovatelný. CIA jeho identitu chránila z důvodů, které se mi nechystala sdělit. Očividně pro ni měl velkou cenu a mně docházely možnosti, jak ho vypudit z nory.

Z Projektu Azořan se taky vyklubala slepá ulička, jak ohledně otce, tak i Corriganu. Říkalo se mu také Projekt Jennifer. Bylo to kódové označení operace z roku 1974, která stála osm set miliónů dolarů. Jejím cílem bylo vyzvednout ze dna Pacifiku potopenou ruskou ponorku. Akci zaštitil svým jménem průmyslník Howard Hughes, když vypomohl s krycí historikou, že loď Hughes Glomar Explorer, která ponorku vyzvedávala, těží z podmořského ložiska manganu. Byla to jedna z nejnákladnějších a technologicky nejsložitějších operací v historii CIA, a také jedna z nejúspěšnějších. Pro moje pátrání ale ta obří složka dokumentů znamenala konečnou. Nedokázal jsem odhalit, jak akce s ponorkou souvisí s mým

otcem, ani jaká spojitost existuje mezi ponorkou nebo svým otcem a operací CIA nazvanou Omrzlina.

Spojitost s otcem by ale mohla odkrýt nové možnosti. Požádal jsem Kurta, aby znovu nakoukl na servery CIA, jestli o otci nenajde něco dalšího. Zatím neměl štěstí.

Zbývaly mi tudíž dva možné směry útoku.

Jeden byl znovu zmáčknout Kirbyho, toho analytika CIA a špiónského donchuána. Přinutit ho, aby tentokrát pro změnu vylovil nějaké složky o mém otci, a doufat, že mě zavedou ke Corriganovi.

Druhý byl promluvit si s matkou a zjistit, jestli neví o otcově smrti něco víc, než mi řekla.

Ani na jedno jsem se netěšil.

4

Newark, New Jersey

Prošel jsem Riverbank Parkem na jeho severní okraj a čekal tam, celý blažený, že jsem na čerstvém vzduchu, i když bych se klidně spokojil s čímkoli krom vnitřku Fordu Expedition. Sníh už skoro roztál, ale večer asi znova nachumelí.

Na Kurta Jaegerse jsem poprvé narazil před několika lety, když vystoupal na sedmé místo na seznamu sledovaných hackerů, který si vede odbor kyberzločinu FBI. Naboural tehdy servery OSN pomocí právě těch dovedností, které se mi hodily k vystopování Corrigana. Slíbil jsem, že mu zařídím propuštění, kdyby ho někdy zavřeli za něco relativně obhajitelného, a on na oplátku souhlasil, že mi pomůže a nabourá se do databází CIA. Chopil se toho s elánem, který mi bral dech. Čekal jsem, že pro něj budu jeden z padouchů – Velký bratr a tak, vždyť to znáte. Ale s Kurtem jsme si navzájem sedli. Má dobré srdce. Mám ho rád a baví mě poslouchat jeho řeči o idealistickém fantazijním světě počítačových her, ve kterém žije.

Kurt trvá na tom, že se musíme scházet na různých místech a v různou dobu, aby mě někdo nesledoval, i když jsem přesvědčen, že si to dokážu ohlídat sám. Jeho paranoia koneckonců není bůhvíjak přehnaná, když se vezme v potaz, proti jakým lidem stojíme. Jenže dneska mě tlačil čas. Ve čtyři jsme měli s Nickem dorazit na Federal Plaza na brífink k zatčení Dalanda.

Doloudal jsem se k řece a nenápadně se rozhlédl kolem dokola. Vzduch čistý.

Kurt mě ujišťoval, že má prostudované haldy příruček o taktice skrývání v boji a že si procvičil příslušné techniky v MMORPG. Neodpustil si zavtipkovat, že slovo „masivní“ v názvu té kategorie počítačových her se nevztahuje k obvodu jeho pasu. Lidi dnes rádi přehánějí – kdeco je dechberoucí, kdekdo je génius –, jenže v jeho případě by výraz „masivní“ ani zdaleka nevystihoval skutečnost. Teď se ovšem zpoza stromů vynořil zbrusu nový, štíhlejší Kurt a mně ten pohled přišel bizarní. Shodil nejmíň tunu sádla – no dobře, možná ne doslova. Blesklo mi hlavou, že bych si měl připsat zásluhu. Kvůli našim pravidelným schůzkám musí chodit ven a našel smysl života, který mu předtím chyběl.

Během těch měsíců, co mi pomáhal, jsem ho poznal skrz-naskrz. Otevřel se mi patrně víc než komukoli jinému, aspoň podle toho, co mi o svém životě vyprávěl. Jak se dalo čekat, neměl to snadné.

Ve škole si z něj parta mimořádně zlých holek udělala terč krutých žertů, verbálních i fyzických. To neutuchající válečné tažení si vykoledoval tím, že si na závěrečném večírku pátého ročníku troufl požádat jednu z nich o tanec. Jeho zločin byl podle všeho tak odporný, že si zasloužil být trestán po celý zbytek školní docházky.

Na střední se ty holky o nenávist ke Kurtovi podělily se svými připitomělymi kluky, takže mu z posledních dvou ročníků udělaly peklo na zemi. Nebýt playstationu, modemu s vytáčeným připojením a internetových chatovacích místností, do kterých se vrhl okamžitě po jejich vzniku, dvakrát by se nerozmýšlel a už dávno by se svou strastiplnou existencí skoncoval.

Jako mnoha jiným společenským vyvržencům i Kurtovi dodal nový impulz k životu internet a rychle se rozvíjející hráčská komunita. A jako tolik zapálených herních pařanů prahl srdcem i duší po novinkách. Nemohl se dočkat, co přijde příště. Instinktivně tušil, že hry budou čím dál dokonalejší, rychlejší a působivější, a chtěl být u toho. Ve dvaceti už byl na videohrách a online světě závislý stejně jako na jídle. A zacházení, jehož se mu dostalo z rukou „čarodějek z East Brunswicku“, ho utvrdilo v rozhodnutí vyhýbat se světu žen z masa a kostí a plně se odevzdat tomu pixelovému.

Jak jsem říkal – neměl to snadné.

Kdybych Kurta nepotřeboval, asi bych ho doporučil našemu kyberodboru. Za těch několik měsíců spolupráce jsme si ale vypěstovali určitou rutinu a nechtělo se nám ji bourat. Dozvěděl jsem se toho o něm dost, abych – aspoň většinou – pracně krotil svoje sklony k sarkasmu, a vypěstoval jsem si nemalou úctu k jeho houževnatosti. A taky jsem se toho dozvěděl dost o možnostech sledování a získávání dat, o dronech, vysoce výkonných mikrofonech a mikrokamerách, abych si uvědomil, že agentům z reálného, nedigitálního světa časem odzvoní. Jen jsem doufal, že ten den nepřijde dřív, než budu v penzi.

Kurt se ke mně pomalu sunul a šťastně se culil od ucha

k uchu, i když měl pořád chůzi člověka, který s sebou vláčí těch nedávno shozených padesát kilo. Možná to bylo předvánočním obdobím. Vánoce dělají z takových lidí, jako je Kurt, zase páťáky – a k tomu blažené. Podezíral jsem ho, že kdybychom svoje schůzky netajili, navlékl by se do zeleného pleteného svetru se soby.

Rozhlédl se na obě strany, překonal posledních pár metrů k místu, kde jsem stál, a maličko se mi uklonil.

„*Koničiwa, wataši no kunšu.*“

Japonsko bylo jeho další obsesí. Proháněl naše telefonáty po Skypu přes japonské účty, kterých se zmocnil, a v žádném hovoru ani textu zásadně nepoužíval naše pravá jména. Nedávalo to smysl, protože k Japoncům jsme měli oba zatraceně daleko. „Kurte, neblbni. Jsme tu sami dva.“

„Žádný jména, kámo,“ škulbl sebou, jako když ho píchne. „Nech toho. Co když tě někdo šmíruje a poslouchá nás?“

„To nehrozí,“ opáčil jsem a schválně jsem dodal: „Kurte.“ A pubertálně jsem se u toho zakřenil.

Zaškaredil se a zaúpěl.

Pak se rozmáchl kolem. „Bezva místo na spicha, že jo?“

„Jsi prostě génius.“ Už chápete, jak jsem to myslel s tím pracným krocením sarkasmu? Někdy se člověk prostě neubrání.

Na druhou stranu jsem odolal pokušení a už jsem nezapokoval „Kurte“.

Místo toho jsem se zeptal: „Víš jistě, že jsi nestrávil nějaký čas v Quanticu?“ S tím sarkasmem mi prostě není pomoci. Zvlášť když mě Kurt vytrvale honí po pamětihodnostech okresu Essex.

„Quantico žvandyko,“ poškleboval se. „Rád bych vás

frajery viděl, jak dlouho byste přežili při obléhání Orgrimmaru.“

Radši jsem se neptal, co to je – kulturní propast mezi námi dvěma je nepřemostitelná. Podíval jsem se na něj a prohlédl si ho od hlavy k patě, tentokrát pozorněji. Změnilo se toho víc, nejen ta shozená kila: proběhla celková generálka zevnějšku. Svitlo mi. Můj milý Zázračně Zhublý Kurt uhání nějakou ženskou. Jakkoli neuvěřitelně to znělo, byl stoprocentně na lovu a jeho rozjařenost naznačovala, že je přesvědčen o úspěchu.

Z mého čistě sobeckého hlediska to ideální nebylo. Aby Kurta něco rozptylovalo od našeho pátrání, bylo to poslední, co jsem si přál.

Tázavě jsem rozhodil rukama. „Co je ta holka zač?“

Kurt vytřeštil oči. „Cože? Blbost!“

„Nekecej.“

„Jak to –“ Pak se mu do tváře vrátil úsměv a zapíchl mým směrem tučný ukazováček. „Seš dobrej. Fakt borec. Trefa do černýho.“

S hlavou ke straně jsem nasadil zpytavý výraz. „Tak ven s tím.“

„Budeš z ní na větvi. Je boží. A je na ni spoleh, bude to super posila do týmu. Zavrtává se mnohem hlouběji, než jsem se dostal já.“

Tohle sousto mi zaskočilo v krku. „Zavrtává? Co to meleš? Tys jí to vyklopil? O nás?“

Kurt pár kroků ucouvl. „Klídek, kámo. Nejdřív poslouchej. Neví, kdo seš, a neví, proč hledáme Corriganu. Ale umí, člověče. Fakt umí.“

Zhluboka jsem se nadechl, abych se uklidnil. Kurt není

žádný trouba. A s prolézáním serverů CIA poslední dobou moc nepokročil. Třeba vážně potřebuje něčí pomoc. Dobře jsem si uvědomoval, že hacknout vládní agentury je po řádění Chelsea Manningové a Edwarda Snowdena zatraceně těžké. Jenže přizvat do hry někoho dalšího byl nebezpečný tah.

Pokynul jsem k prázdné lavičce. Posadili jsme se. Kurt se poodsunul, aby mezi námi zůstal aspoň metr prázdného místa.

„No dobře, takže... co je ta holka zač?“

Nervózně si přehodil nohu přes nohu a zase je narovnal. „Jmenuje se Gigi. Gigi Deckerová. Koukni se.“

Vytáhl z kapsy smartphone, přejel displej palcem, aby ho odemkl, a podal mi ho. Byla na něm fotka baculaté a překvapivě hezké zrzky, oblečené – soudě podle Kurtových spádů – do úboru nějaké postavy z World of Warcraft.

Gigi pro něj očividně byla tak důležitá, že to dotáhla na pozadí displeje.

Kurt telefon shrábl. „Lady Jaina Proudmooreová. Arcimág z Kirin Toru. Ty vlasy jsou pravý, jen tak mimochodem.“ To poslední dodal s neskrývanou pýchou.

„Už chápu, jak jsi to myslel, že je na ni spoleh. Vypadá namouduši... důvěryhodně.“ Neumím povytáhnout jedno obočí, ale kdybych to uměl, udělal bych to.

Kurt se zatvářil dotčeně. „Hele, když zrovna není v Pandarii, je fakt hustá hackerka. Suprová, namouduši. Dostala se do databází CIA hlouběji než kdokoli jinej, koho znám. A je bezva, že do toho nemotá ideologii. Hackuje jen proto, že to umí a baví ji to.“

„A tebe tím oslnila, jak jinak.“

Rozzářil se. „Co ti budu vykládat. Prostě mě ulovila.“

Obrátil jsem oči k nebi, ale zacukalo mi v koutcích. Tenhle grázlík je opravdu k pomilování. Jen jsem doufal, že mu ta Gigi nezlomí srdce – a nejen proto, že by tím zasadila ránu i mně.

„Jo, je fantastická.“ Asi bych měl přehodnotit svůj zapškle kritický postoj k silným slovům. „Tak čeho se dopátrala?“

Zašklebil se. „No, je na tom něco dobrého i špatného.“

Celé tělo mi ztuhlo napjatým očekáváním. Třeba se s naším zamrzlým pátráním konečně hneze z místa. „Jak to myslíš?“

Přisunul se těsně ke mně. „Omrkla uživatelský záznamy a logy podle klíčových slov, který jsem používal během hledání věcí okolo Corrigana a tvýho táty, a nenašla nic. Tak se tam nabourala znova a šla víc do hloubky. Pořád nic. Za pár dní jsme to zkusili zas, jenže tentokrát byly ty uživatelský záznamy a logy fuč. Úplně všechno s datovým linkem na naše cílový složky. Všecko v čudu. Až doteď měnili v Langley přístupový kódy podle standardní procedury. Minulej tejdenn ale modifikovali protokoly a řůru souborů vymazali.“

Hodil po mně tím svým vědoucným, zlověstným pohledem.

Předem jsem znal odpověď, ale stejně jsem se zeptal: „Takže vědí, že to tam prohledáváme?“

Spiklenecky přikývl a ještě víc vykulil oči.

„Ať dělám, co dělám, nic dobrého na tom nevidím, Kurte.“

„Souhlas, na tom nic dobrého není. Ale to není všechno. Gigi se jen tak nevzdává. Vzala to jako výzvu, jako hozenou rukavici. Přitvrdila a začala zkoušet všechno možný, včetně různých drobných triků. Zkusila zadávat jméno Corrigan s překlepem. Ona totiž má takový to myšlení za roh, chá-

peš?“ Odmlčel se, pokýval sám pro sebe hlavou a obdivně se pousmál, jako by si tu představu vychutnával. „A trefila se do černýho. S ,m' na konci – *Corrigam*.“

„Děláš si srandu.“

„Nekecám. Tvrdí, že podobnejch překlepů bejvaly fůry, dokud je neodstranila automatická kontrola pravopisu.“

Zase se odmlčel. Měl tenhle rozčilující zlovyk dělat dramatické pauzy. Asi sledoval až moc mizerně zrežirovaných televizních pořadů a ty ovlivnily jeho řečové tempo.

„A...?“

„Našla zmínku o Reedu *Corrigamovi* – s tím ,m' na konci – v jednom hluboko zanořeném archivu. Bylo to hlášení z *Dirección de Inteligencia*. Z kubánský zpravodajský služby DI.“

Věděl jsem, co je DI, ale nechtěl jsem mu hodit hračky do kanálu. O FBI se ví, že jsme si s jejich operativci v Miami vjeli do vlasů. Řekl jsem jenom: „To dává smysl. Tehdy operovali v Salvadoru.“

Kurt přitakal, podezíravě se rozhlédl, podrobil naše okolí dalšímu důkladnému průzkumu a pak vylovil z kapsy pár složených papírů a podal mi je. „Tady to všechno je. Píše se tam o schůzce agenta DI s *Corriganem*. Prej to uniklo z DI a jejich agent je tam uvedenej jen pod iniciálama, ale vyskytuje se tam jméno *Octavio Camacho*. Progooglil jsem si ho. Tím dobrým jsem prve myslel jeho,“ vysvětloval a listoval přitom v papírech. Pak jeden vytáhl. „Byl to portugalskej žurnalista.“

„Byl?“

„Jo. Umřel v jedenaosmdesátým.“

Přelistoval jsem zpátky k hlášení o schůzce. Konala se téhož roku – několik měsíců před *Camachovou* smrtí.

Cítil jsem, jak mi sklesla ramena. „To je všechno?“

Skleslost se přenesla i do Kurtova výrazu. „Momentálně jo. Ale Gigi na tom dělá. Zkouší hacknout digitalizované záložní archiv. Algoritmy pro šifrování a kompresi u něj nejsou tak bezpečný jako u živejch dat. Rozhodně ne před Gigi, když se do nich opře.“ Při jejím jménu se celý rozsvítil. Byl zaláskovaný až na půdu. „Ale ty třeba vydoluješ o tom Camachovi něco víc. Mohl bys to oťuknout u portugalskejch zpravodajců. Jestli nemaj něco o Corriganovi.“

„Nebo Corriganovi.“

„Přesně tak,“ usmál se.

Ne že bych byl nadšený.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!